

ศาสนของสมเด็จพระสันตะปาปาฟรานซิส
เนื่องในโอกาสวันเยาวชนโลก ครั้งที่ 35 ค.ศ. 2020
“หนุ่มเอ๋ย เราบอกเจ้าว่า จงลุกขึ้นเถิด” (ลก.7:14)

ถึง บรรดาเยาวชนที่รักยิ่ง

ในเดือนตุลาคม ค.ศ. 2018 มีการประชุมสมัชชาบิชอป (การประชุมพระสังฆราชทั่วโลก) ในหัวข้อ “เยาวชนคนหนุ่มสาว กับความเชื่อและการไตร่ตรองกระแสเรียก” พระศาสนจักรได้เริ่มดำเนินการให้พวกคุณตระหนักถึงสถานที่ที่พวกคุณอยู่ในโลกปัจจุบันนี้ การค้นหาความหมายและจุดมุ่งหมายในชีวิต รวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างพวกคุณกับพระเจ้า ในเดือนมกราคม ค.ศ. 2019 พ่อได้พบปะกับเยาวชนหลายพันคน ซึ่งเป็นคนร่วมวัยเดียวกับพวกคุณจากทั่วโลกมารวมตัวกันที่ประเทศปานามาในโอกาสงานวันเยาวชนโลก ในโอกาสสำคัญเช่นนี้ ซึ่งเป็นการประชุม Synod และวันเยาวชนโลก แสดงให้ทุกคนได้เห็นถึงอีกมิติหนึ่งของพระศาสนจักร ซึ่งเป็นรากฐานสำคัญและทำให้พวกเราได้รับความจริงที่ว่า “พวกเราเดินทางไปด้วยกัน”

ในการเดินทางครั้งนี้ ในแต่ละครั้งที่เราได้ก้าวเดินนั้น เราได้เผชิญการทดลองของพระเจ้าและชีวิตของเราเอง เพื่อสร้างการเริ่มต้นครั้งใหม่ สำหรับเยาวชนนั้น พวกคุณคุ้นเคยในสิ่งนี้อยู่แล้ว พวกคุณรักการเดินทางเพื่อแสวงหาสถานที่ใหม่ๆ คนใหม่ๆ รวมถึงประสบการณ์ใหม่ๆ นี่คือนิวไฮที่พ่อได้เลือกกรุงลิสบอน เมืองหลวงของประเทศโปรตุเกส สำหรับการแสวงบุญระหว่างทวีปซึ่งจะเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 2022 ในศตวรรษที่ 15 และ 16 เยาวชนรวมถึงบรรดามิชชันนารีจำนวนมาก ได้ออกเดินทางไปยังดินแดนที่ไม่มีใครรู้จัก เพื่อป่าวประกาศและแบ่งปันประสบการณ์ที่มีต่อพระเยซูเจ้ายังทุกคนและทุกชาติ สำหรับหัวข้อของงานเยาวชนโลกที่กรุงลิสบอนคือ “พระนางมารีย์ทรงรับออกเดินทาง” (ลก 1:39) ในระหว่างช่วงเวลา 2 ปีที่จะมีกิจกรรม พ่ออยากจะได้ไตร่ตรองกับพวกคุณเกี่ยวกับสองข้อความซึ่งมาจากพระคัมภีร์ สำหรับปี ค.ศ. 2020 ด้วยหัวข้อที่ว่า “หนุ่มเอ๋ย เราบอกเจ้าว่า จงลุกขึ้นเถิด” (ลก 7:14) และสำหรับปี ค.ศ. 2021 “จงลุกขึ้นเถิด เราแสดงตนแก่เจ้า เพื่อแต่งตั้งให้เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา” (กจ 26:16)

ดังที่ลูกทุกคนเห็นว่า คำกริยา “arise” แปลว่า ลุกขึ้น หรือคำว่า “stand” ซึ่งแปลว่ายืนขึ้น ปรากฏอยู่ใน 3 หัวข้อหลักนี้ นั่นหมายถึงการกลับเป็นขึ้นมา การตื่นขึ้นมาสำหรับชีวิตใหม่ คำเหล่านี้ปรากฏบ่อยครั้งในสมณลิขิตเตือนใจ “Christus Vivit พระคริสตเจ้าทรงพระชนม์” ซึ่งพ่อได้กล่าวกับลูกๆ ในการประชุมในปี ค.ศ. 2018 ด้วยข้อความที่ว่า พระศาสนจักรปรารถนาให้ลูกทุกคนเป็นดังตะเกียงที่ส่องสว่างเส้นทางแห่งชีวิตของลูก พ่อมีความหวังด้วยใจจริงว่า การเดินทางของพวกเราไปที่กรุงลิสบอนนี้ จะเกิดขึ้นพร้อมกับความพยายามของพระศาสนจักรเพื่อสารข้อความสองอย่างนี้จะบังเกิดผล อีกทั้งเพื่อชี้นำพันธกิจของบรรดาผู้ที่ดูแลทำงานด้านอภิบาลเยาวชน

พ่อขอเชิญชวนพวกเราทุกคนพิจารณาไตร่ตรองถึงหัวข้อของปีนี้ ในหัวข้อที่ว่า “หนุ่มเอ๋ย เราบอกเจ้าว่า จงลุกขึ้นเถิด” (เทียบ ลก 7:14) พ่อได้กล่าวถึงข้อความนี้ในสมณลิขิตเตือนใจ “Christus Vivit พระคริสตเจ้าทรงพระชนม์” ซึ่งเขียนไว้ว่า “ถ้าลูกสูญเสียพลังภายใน ความฝัน ความกระตือรือร้น การมองโลกในแง่ดี และการมีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของลูกไป พระเยซูเจ้าประทับยืนอยู่ต่อหน้าลูกเหมือนครั้งหนึ่ง ทรงยืนอยู่หน้าร่างบุตรชายอันไร้วิญญาณของหญิงม่าย ด้วยพละนาภาพแห่งการกลับคืนพระชนม์ชีพของพระองค์ พระองค์ทรงกระตุ้นลูกว่า “หนุ่มเอ๋ย เราบอกเจ้าว่า จงลุกขึ้นเถิด” (ข้อที่ 20)

ข้อความตอนหนึ่งในพระคัมภีร์บอกพวกเราทุกคนเมื่อพระเยซูเสด็จไปในเมืองนาอิน แคว้นกาลิลี ทอดพระเนตรเห็นขบวนเคลื่อนร่างอันไร้วิญญาณของชายหนุ่มผู้หนึ่ง ซึ่งเป็นบุตรชายของหญิงม่าย พระองค์ทรงรับรู้ถึงความเศร้าโศกของนาง จากนั้นทรงปลุกชายคนนั้นให้กลับมามีชีวิตใหม่ พระองค์ทรงทำอัศจรรย์หลังจากพูดคุยและมีปฏิริยาต่อหญิงม่ายที่กำลังโศกเศร้า “เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเห็นนาง ทรงสงสารและตรัสว่า ‘อย่าร้องไห้เลย’ แล้วพระองค์เสด็จเข้าไปใกล้ ทรงแตะแครงหามร่างนั้น คนหามก็หยุด” ให้เราได้คิดและรำพึงสักครู่หนึ่งถึงการพูดคุยและปฏิริยาของพระองค์

ความสามารถที่จะมองเห็นและเข้าใจถึงความเจ็บปวดและความตาย

พระองค์ทอดพระเนตรในขบวนนั้นอย่างสนพระทัย ในท่ามกลางฝูงชนนั้น พระองค์ทรงเข้าพระทัยถึงสีหน้าที่เปี่ยมไปด้วยความเจ็บปวดของนาง การที่พระองค์ทรงรับรู้และเข้าพระทัย ก่อให้เกิดการเผชิญหน้าสิ่งต่างๆ ซึ่งเป็นการเริ่มต้นของชีวิตใหม่ เพียงเอ่ยไม่กี่คำเท่านั้น

แล้วความสามารถในการมองเห็นของพ่อเอง เมื่อพ่อมองดูสิ่งต่างๆ พ่อค่อยๆ ดูไปอย่างละเอียดถี่ถ้วน หรือสิ่งนี้คล้ายๆ กับการที่พ่อเลื่อนดูรูปประมาณหลายพันรูปอย่างรวดเร็วในโทรศัพท์มือถือ บ่อยแค่ไหนที่เราลองดูสิ่งต่างๆ โดยที่เราไม่ได้เห็นสถานการณ์นั้นจริงๆ? บางครั้งสิ่งแรกของเราคือการถ่ายรูปตัวเราเองในโทรศัพท์มือถือ โดยที่ไม่แม้กระทั่งมองตาคนที่มากับเรา

พวกเรามองเห็นถึงความเป็นจริงของความตายรอบๆ ตัวเรา และอีกทั้งภายในตัวเราตลอดเวลา ซึ่งเป็นทางกายภาพ จิตวิญญาณ อารมณ์ความรู้สึก สังคม พวกเราได้สังเกตสิ่งเหล่านั้นจริงๆ หรือ? หรือเราปล่อยสิ่งเหล่านั้นให้เกิดขึ้นกับตัวพวกเรา มีสิ่งไหนบ้างที่พวกเราสามารถทำได้เพื่อฟื้นฟูชีวิตของเรา?

พ่อคิดถึงสถานการณ์เลวร้ายที่ผู้คนในช่วงอายุลูกๆ ต้องพบเจอหรือฝ่าฟันเช่นกัน บางคนเสี่ยงเดิมพันทุกสิ่งกับช่วงเวลาปัจจุบัน และเสี่ยงชีวิตของพวกเขาเองในสถานการณ์ที่รุนแรง หลายคน “เสียชีวิตลง” เพราะพวกเขา รู้สึกสิ้นหวัง มีเยาวชนหญิงคนหนึ่งบอกพ่อว่า “ในท่ามกลางเพื่อนของหนู หนูสัมผัสถึงความเห็นห่าง และความกล้าหาญที่ถดถอยที่จะลุกขึ้นยืนอีกครั้ง” เป็นสิ่งที่น่าเศร้ามากที่มีเยาวชนเป็นโรคมึนเศร้า ในบางกรณีสิ่งเหล่านี้ก่อให้เกิดการเร้าแรงให้เกิดการฆ่าตัวตาย มีก็เหตุการณ์แล้วที่ความเฉยเมยได้เข้า

ครอบครัว แล้วทำให้หลายคนตกลงไปในเหวแห่งความปวดร้าวและความสงสาร มีคนหนุ่มสาวที่คนแล้วที่ร่ำ
ให้โดยไม่มีใครได้ยินคำร้องขอของพวกเขา พวกเขากลับได้พบเจอลักษณะของความว้าวุ่นใจและการที่ไม่มี
ใครสนใจ ในฐานะมนุษย์ผู้ซึ่งต้องการที่จะสนุกกับ “ช่วงเวลาแห่งความสุข” ของพวกเขาโดยที่ไม่มีใครหรือสิ่ง
ไหนมาวุ่นวาย

คนอื่น ๆ สูญเสียชีวิตของตนให้กับสิ่งผิวเผินไม่สำคัญ คิดว่าพวกเขาเองยังมีชีวิต แต่ความจริงพวกเขา
เขาได้ตายไปแล้ว (เทียบ วว 3:1) เมื่ออายุ 20 ปี พวกเขาถูกจุดชีวิตตนเองให้ตกต่ำลงแทนที่จะลุกตั้งตัวเอง
ให้ดีขึ้น เพื่อสมกับศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของตน ทุกอย่างนั้นตัดทอนลงมาให้เหลือเพียงใช้ชีวิตให้สนุก
และแสวงหาความพึงพอใจเพียงเล็กน้อย เช่น ใช้เวลาเพียง 1 นาทีเพื่อความบันเทิง ความสนใจและความ
รักเพียงช่วงเวลาสั้น ๆ แล้วการแพร่หลายของความหลงใหลในตัวเองในโลกสังคมออนไลน์ซึ่งมีอิทธิพล
เยาวชนรวมถึงผู้ใหญ่หลายคนกำลังใช้ชีวิตเช่นนี้ในปัจจุบัน บางคนอาจจะเชื่อเกินไปกับวัตถุสิ่งของเหล่านั้น
ซึ่งอยู่รอบข้าง ซึ่งพวกเขาเหล่านั้นสนใจเงินทองและการใช้ชีวิตสบาย ๆ ราวกับสิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยหลักใน
ชีวิตเท่านั้น บนเส้นทางอันยาวไกลนี้ เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่ทำให้พวกเขาพบความทุกข์ ความไม่สนใจ
ใฝ่ดี ความเบื่อหน่ายในชีวิต ความรู้สึกบนความอ้างว้าง และความท้อแท้

สถานการณ์อันเลวร้ายอาจเป็นผลของความล้มเหลวของตัวบุคคล เมื่อไหร่ก็ตามที่เราสนใจในบางสิ่ง
ซึ่งเราตั้งใจทำ ผลที่ตามมาอาจไม่ได้ตั้งใจต้องการ สิ่งนี้สามารถเกิดขึ้นได้ที่โรงเรียน หรือเมื่อเราต้องการเป็น
ผู้ชนะในขณะเล่นกีฬา หรือกิจกรรมศิลปะ... จุดจบของ “ความฝัน” อาจทำให้เรารู้สึกเหนื่อยล้า ท้อถอย
แต่ความล้มเหลว การเป็นผู้แพ้เป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของมนุษย์ทุกคน บางครั้งอาจจะผ่านพ้นไปด้วยดีเยี่ยม
ด้วยพระพร ไม่บ่อยนักที่สิ่งที่เราคิดว่าความสุขอาจกลายเป็นสิ่งล่อลวง สิ่งล่อลวงที่ต้องการทุกอย่างจากเรา
มันกดขี่พวกเราและพวกเราไม่อาจจะได้สิ่งใดกลับมา และที่สุดความสุขนั้นจะพินาศไป เหลือเพียงแค่ฝุ่น ใน
ความล้มเหลวนั้น ถ้าสิ่งที่กำลังล่อลวงเราพินาศได้ ก็อาจจะเป็นสิ่งที่ดี

มีสถานการณ์มากมายเกี่ยวข้องกับความตายทางด้านร่างกาย และความตายทางด้านศีลธรรม ที่ลูก
ทุกคนอาจพบเจอ พ่อคิดถึงเรื่องสารเสพติด อาชญากรรม ความยากจน หรือความเจ็บป่วย พ่อปรารถนาให้
ลูกทุกคนไตร่ตรองเกี่ยวกับเรื่องนี้และตระหนักถึงคำว่า “ถึงตายได้” เพื่อตัวพวกเขาเองและคนอื่น ๆ ที่อยู่ใกล้
ตัว ณ เวลานี้หรือในอดีต ในเวลาเดียวกันพ่ออยากให้ทุกคนจำไว้ว่าหนุ่มที่อยู่ในพระวรสารได้ตายอย่าง
แท้จริง แต่เขาได้กลับมามีชีวิตอีกครั้ง โดยผู้ที่ต้องการให้เขากลับมามีชีวิตอีกครั้ง สิ่งนี้เกิดขึ้นได้กับเราทุก
คนในวันนี้ และในทุกๆ วัน

เพื่อให้เรามีความเห็นอกเห็นใจต่อผู้อื่น

พระคัมภีร์ได้กล่าวถึงความรู้สึกของผู้ที่ได้สัมผัสกับความเจ็บปวดจาก “ภายในจิตใจ” ของบุคคลอื่น ความรู้สึกของพระเยซูเจ้าเองทำให้เขาได้มีส่วนร่วมในชีวิตของผู้อื่น เขาแบกรับความเจ็บปวดของผู้อื่นมาเป็นของตนเอง รับเอาความเศร้าโศกของมารดามาเป็นของตนเอง แล้วรับเอาการเสียชีวิตของบุตรชายคนเล็กมาเป็นของตนเอง

ในฐานะเยาวชน พวกคุณได้แสดงให้เห็นซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่า พวกคุณสามารถแสดงความเห็นอกเห็นใจแก่ผู้อื่นได้ พ่อตระหนักถึงพวกคุณทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือผู้อื่นอย่างเต็มใจเมื่อพวกเขาต้องการ การที่เหล่าอาสาสมัครรุ่นเยาว์ได้เข้ามาและยื่นมือเข้าช่วยเหลือผู้อื่นนั้น จะไม่ก่อให้เกิดภัยพิบัติ แผ่นดินไหว หรือน้ำท่วมขึ้นเลย การระดมพลครั้งใหญ่ของเยาวชน ที่มีความกังวลเกี่ยวกับการปกป้องสิ่งแวดล้อม

การเป็นประจักษ์พยานถึงความสามารถในการได้ยินเสียงร้องของโลกใบนี้

พวกคุณเยาวชนที่รัก อย่าปล่อยให้ความอ่อนไหวของพวกคุณต้องมลายหายไป ขอให้ลูกใส่ใจต่อคำอธิษฐานวิงวอนของผู้ที่กำลังทนทุกข์ทรมานอยู่เสมอ และให้กำลังใจแก่ผู้ที่กำลังเศร้าโศก และเสียชีวิตในโลกปัจจุบัน “ความจริงของชีวิตนี้อาจมองเห็นได้ผ่านดวงตาที่เต็มไปด้วยน้ำตา” (พระคริสตเจ้าทรงพระชนม์ข้อที่ 76) หากลูกเรียนรู้ที่จะร้องไห้ไปกับผู้ที่กำลังเศร้าโศก ลูกจะพบกับความสุขที่แท้จริงได้ ในสมัยของลูกนี้ มีแต่การเอาใจเขามาใส่ใจเรา และการตกเป็นเหยื่อของความรุนแรง รวมไปถึงการถูกเบียดเบียนข่มเหง ขอให้ลูกแบกรับบาดแผลของพวกเขา แล้วพวกคุณก็จะกลายเป็นความหวังของโลกใบนี้ ให้ไปบอกพี่น้องของลูกว่า “จงลุกขึ้นเถิด เพราะเธอไม่ได้อยู่เพียงลำพัง” แล้วลูกจะช่วยให้พวกเขาได้ตระหนักได้ว่า พระบิดาเจ้าได้ทรงรักเรา และได้ส่งพระเยซูลงมาแทนพระหัตถ์ของพระองค์ เพื่อช่วยดึงให้เราลุกขึ้นยืนได้อีกครั้ง

เพื่อก้าวไปข้างหน้า และออกไป “สัมผัส” ผู้อื่น

พระเยซูทรงหยุดชวอนศพไว้ พระองค์ได้เดินเข้าไปใกล้ผู้ที่ล่องลับนั้น และแสดงให้เห็นถึงความใกล้ชิดนั้น โดยความใกล้ชิดที่พระองค์ทรงกระทำ ทำให้เกิดการฟื้นคืนชีวิตให้กับคนคนหนึ่ง เป็นการกระทำในแบบของประกาศก เป็นกิจการที่ให้ชีวิต สัมพันธ์กับชีวิต เป็นสัมผัสที่เปี่ยมด้วยพระจิตเจ้า ทำให้ร่างไร้วิญญาณของชายหนุ่มผู้นั้นกลับมามีชีวิตอีกครั้ง

สัมผัสดังกล่าวท่ามกลางความเจ็บปวดรวดร้าวและสิ้นหวัง เป็นสัมผัสของพระเจ้า เป็นสัมผัสแห่งความรักแท้ที่มีต่อมนุษย์ เป็นสัมผัสที่เปิดให้เห็นถึงเสรีภาพและความสมบูรณ์ของชีวิตใหม่ ซึ่งเกินความคาดคิดของมนุษย์ การกระทำของพระเยซูเจ้านั้นมากมายจนสุดที่จะคณานับ เป็นการเตือนใจให้เราได้ตระหนักถึงว่า การเข้าใกล้เพื่อสัมผัสดังกล่าว แม้จะเป็นเพียงการกระทำที่เรียบง่าย แต่ก็กลับมีพลังมหาศาลที่สามารถมอบคืนชีวิตให้แก่คนคนหนึ่งได้เลยทีเดียว

พวกลูกก็เช่นกัน ในฐานะเยาวชน หากลูกสามารถเข้าสัมผัสกับความเจ็บปวดที่แท้จริง และความตายที่เกิดขึ้นอยู่ตรงหน้าลูกได้ ลูกก็สามารถเข้าไปสัมผัสพวกเขา และให้ชีวิตใหม่แก่พวกเขาได้ ดังเช่นที่พระเยซูเจ้าได้ทรงกระทำ ขอขอบพระคุณพระจิตเจ้าที่โปรดให้ลูกได้สัมผัสกับความรักนั้น โปรดให้หัวใจของลูกได้สัมผัสความดีของพระองค์ โปรดให้ลูกได้ตระหนักและสัมผัสถึงความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าต่อสิ่งที่พระองค์ทรงสรรค์สร้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ต่อพี่น้องที่ยังคงหิวและกระหาย เจ็บป่วย หรือ ถูกจองจำ เพื่อให้ลูกสามารถเข้าไปใกล้พวกเขาและสัมผัสพวกเขาได้เหมือนที่พระองค์ทรงกระทำ แล้วมอบชีวิตให้แก่เพื่อนของลูกที่ได้ตายไป เพราะดวงใจของพวกเขาแหลกสลายและเต็มไปด้วยความทุกข์ทรมาน สูญเสียสิ้นซึ่งความศรัทธา และความหวัง

“หนุ่มเอ๋ย เราบอกเจ้าว่า จงลุกขึ้นเถิด!”

พระวรสารมิได้เอ่ยนามของชายหนุ่มที่พระเยซูได้ปลุกให้เขาฟื้นคืนชีพขึ้นมาในเมืองนาอิน เพราะต้องการให้ผู้อ่านได้พิสูจน์ตัวตนของชายผู้นั้นไปพร้อมพระองค์ พระองค์ได้บอกกับลูก กับพ่อ และกับลูกๆ ทุกคนที่อยู่ตรงหน้าว่า “จงลุกขึ้นเถิด” เราตระหนักดีว่า ในฐานะคริสตชนเมื่อใดที่เราล้มลง ไม่ว่าจะกี่ครั้ง เราจะต้องลุกขึ้นยืนขึ้นให้ได้ทุกครั้ง ผู้ที่มีเคยออกเดินทางจะไม่มีวันล้ม และพวกเขา ก็จะไม่สามารถก้าวไปข้างหน้าได้ด้วยเช่นเดียวกัน จึงเป็นการที่เราสมควรที่จะรับความช่วยเหลือที่พระเยซูเจ้าทรงประทานให้แก่เรา และทำให้เราเข้ามามีความเชื่อในพระองค์ สิ่งแรกที่ต้องกระทำ คือ การลุกขึ้นและตระหนักว่าชีวิตใหม่ที่พระเยซูทรงมอบให้เรา นั้นดียิ่งเป็นสิ่งที่คุ้มค่าต่อการดำรงชีวิต และเดินก้าวต่อไปสู่นาคตพร้อมกับผู้ที่คอยอยู่เคียงข้างพวกเราอยู่เสมอ พระเยซูเจ้าทรงช่วยเราให้ดำรงชีวิตอย่างสมเกียรติและมีความหมาย

ชีวิตนี้ถือเป็นสิ่งใหม่ที่ทรงสรรค์สร้าง การเกิดใหม่นี้มิใช่เป็นเพียงแค่การปรับสภาพจิตใจ บางทีในช่วงเวลาที่เราเผชิญความทุกข์ยากลำบาก เราคงได้ยินคำพูดซ้ำๆ บางทีในช่วงเวลาของความยากลำบาก หลายคนอาจเคยได้ยินผู้คนใช้หลักการ “มหัศจรรย์” ซึ่งเป็นหลักการที่ทันสมัยในปัจจุบัน หลักการที่ดูเหมือนจะนำมาใช้กับทุกสิ่งอย่างได้ คือ “ลูกต้องเชื่อในตัวเอง” “ลูกต้องค้นพบสิ่งที่อยู่ภายในใจของลูกให้ได้” “ลูกต้องตระหนักถึงพลังงานบวกของลูก” ... แต่นี่เป็นเพียงคำพูดซึ่งไม่สามารถนำมาใช้กับคนที่ “ตายด้านจากภายใน” คำพูดของพระเยซูเจ้าสะท้อนให้ทุกคนมองหยั่งลึกลงไป เป็นคำพูดที่มีความศักดิ์สิทธิ์ และมีความคิดสร้างสรรค์ ที่สามารถทำให้คนตายกลับฟื้นคืนชีพได้

จงมีชีวิตใหม่ ให้เหมือนกับ “การฟื้นคืนจากความตายอีกครั้ง”

พระวรสารได้บอกเราไว้ว่า ชายหนุ่มได้ “เริ่มพูด” (ลก 7:15) ผู้ที่พระเยซูเจ้าเข้าไปสัมผัสและโปรดให้ฟื้นคืนชีพนั้น พวกเขาได้ลุกขึ้นและพูดในทันที โดยไม่แสดงถึงความลังเลหรือเกรงกลัวสิ่งใดที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของพวกเขาเลย ไม่ได้คำนึงถึงบุคลิกของตนเอง ความปรารถนา ความต้องการ และความฝันของพวกเขา บางทีพวกเขาอาจไม่เคยทำสิ่งนี้มาก่อนเพราะพวกเขาคิดว่าจะไม่มีใครเข้าใจ

การพูดออกมา นั่นสื่อถึงการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เมื่อเรา “ตาย” ทุกอย่างก็จะจบลง ความสัมพันธ์ทุกอย่างจะสิ้นสุด หรือกลับกลายเป็นสิ่งที่ไม่สำคัญ กลายเป็นสิ่งเทียมเท็จ และมีแต่ความเสแสร้ง เมื่อพระเยซูได้ชุบชีวิตหนึ่งขึ้น พระองค์ “ให้” เราแก่ผู้อื่น (เทียบบทที่15)

ทุกวันนี้ เรามัก “เชื่อมโยง” แต่ไม่มีปฏิสัมพันธ์กัน การใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ตลอดเวลาโดยไม่จำกัด ทำให้เรามักติดอยู่กับหน้าจอของอุปกรณ์เหล่านั้นอยู่ตลอดเวลา ในศาสนฉบับนี้ พ่อจึงต้องการร่วมกับลูกและลูกเขวาชนทั้งหลาย เพื่อเรียกร้องให้มีการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม ให้เป็นไปตามคำสั่งของพระเยซูเจ้าที่สั่งให้ “จงลุกขึ้น” ทำให้เขวาชนที่มักปลีกตัวเองและแยกตัวออกจากสังคม เข้าไปอยู่ในโลกแห่งเสมือนจริง และช่วยกันประกาศคำเชิญชวนของพระเยซูเจ้า ที่กล่าวว่า “จงลุกขึ้นเถิด!” พระองค์ได้เรียกร้องให้เรายอมรับความเป็นจริงมากกว่าโลกเสมือนจริง โดยมีได้บอกมาให้ปฏิเสธเทคโนโลยี แต่ให้ใช้ตามความเหมาะสม มิใช่ยึดติดอยู่เสมอ “จงลุกขึ้นเถิด!” ยังเป็นคำเชิญให้เราให้ กล้าที่จะ “ฝัน” กล้าที่จะ “เผชิญกับสิ่งท้าทาย” กล้าที่จะ “อุทิศตนเพื่อเปลี่ยนแปลงโลก” กล้าที่จะจุดประกายความหวังและแรงบันดาลใจของลูกอีกครั้ง และมองไปถึงทุกสิ่งทุกอย่างไม่ว่าจะเป็น สวรรค์ชั้นฟ้า หมู่ดาว และโลกรอบตัวเรา “จงลุกขึ้นแล้วเป็นตัวของตัวเอง!” หากนี่คือข้อความจากพวกเรา เขวาชนหลายคนจะหยุดหันมามอง จะไม่เบื่อหน่ายหรือ เหน็ดเหนื่อยดังเช่นที่เคยและพวกเขาจะกลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้งหนึ่ง

หากลูกมอบชีวิต จะมีคนจะอยู่ที่นั่นเพื่อรอรับ ดังเช่นหญิงสาวผู้หนึ่งได้กล่าวไว้ “จงลุกออกจากที่นอนของตน เมื่อเห็นว่ามีบางสิ่งที่สวยงามเกิดขึ้น และลองกระทำการที่คล้ายกันเถิด” ความสวยงามที่จะปลุกให้เกิดแรงผลักดัน และหากเขวาชนมีแรงผลักดันเกี่ยวกับบางสิ่งบางอย่างที่จะสร้างสรรค์สิ่งที่ดีกว่า หรือเกี่ยวกับบางคน พวกเขาจะลุกขึ้นและทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ให้เกิดขึ้น เขวาชนจะลุกขึ้นจากความตาย กลับกลายมาเป็นประจักษ์พยานถึงพระเยซูเจ้า และอุทิศชีวิตของพวกเขาให้แก่พระองค์

ถึงบรรดาเขวาชนที่รักทั้งหลาย แรงผลักดันและความฝันของพวกลูกคืออะไรหรือ? ปลอ่ยให้มันเป็นอิสระและฉายแสงมันออกมาเพื่อโลกใบนี้ เพื่อพระศาสนจักรและเขวาชนคนอื่นๆ บางสิ่งที่สวยงาม ไม่ว่าจะเป็นในด้านจิตวิญญาณ ศิลปะ หรือสังคม พ่อขอกล่าวย้ำในสิ่งที่พ่อเคยได้กล่าวไปในภาษาแม่ของพ่อ คือ *Hagan Iŋo!* เปล่งเสียงของลูกออกไป ให้ทุกคนได้ยิน! พ่อจำได้ว่า มีเขวาชนคนหนึ่งได้พูดว่า : “หากพระเยซูทรงหวังเพียงแต่ตัวเอง บุตรของหญิงหม้ายก็คงไม่สามารถฟื้นคืนชีพขึ้นมาได้”

การฟื้นคืนชีพและการส่งคืนชายหนุ่มคนนั้นให้กับแม่ของเขา หญิงหม้ายผู้นั้น เราจะมองเห็นภาพสะท้อนของพระแม่มารีย์มารดาพระเจ้า ผู้ที่เขวาชนทั้งโลกให้ความไว้วางใจ ในหญิงหม้ายผู้นั้น เราสามารถมองเห็นได้ถึงพระศาสนจักรที่ต้องการการต้อนรับด้วยความรักที่อ่อนโยนต่อเขวาชนทุกคน โดยไม่มีข้อยกเว้น ดังนั้น ให้เราวิงวอนขอความช่วยเหลือจากพระแม่มารีย์ เพื่อพระศาสนจักรของเรา ให้พระแม่

ยังคงเป็นแม่ของลูกทั้งหลายที่ได้ตายไปแล้ว ร่ำไห้คร่ำครวญเพื่อพวกเขา และนำพวกเขาให้กลับฟื้นคืนชีพใหม่อีกครั้ง หากพวกลูกตาย พระศาสนจักรก็ตายไปด้วย และหากพวกลูกกลับฟื้นคืนมาได้ พระศาสนจักรก็จะกลับฟื้นคืนมาด้วยเช่นเดียวกัน

ขอให้พวกลูกเดินทางโดยสวัสดิภาพ และอย่าลืมสวดภาวนาเพื่อพ่อด้วย

อัครมหาวิหารนักบุญยอห์น ลาเตรัน กรุงโรม

วันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2020

ระลึกถึงแม่พระประจักษ์แห่งเมืองลูร์ด

ผู้แปล : นางสาวมนทิรา ฮกเจริญ และทีมประสานงานเยาวชนสังฆมณฑลอุดรธานี

ผู้ตรวจทาน : บาทหลวงภฤศ ทิพย์ทอง C.Ss.R.